

**De zegepraalende min ter bruiloft van den heer
Joan Couck, en mejuffrouw Maria Provoost
in den echt vereenigt, binnen Amsterdam, den 21 van
grasmaand, Ao. 1682.**

bron

De zegepraalende min ter bruiloft van den heer Joan Couck, en mejuffrouw Maria Provoost. Albert
Magnus, Amsterdam z.j. [1682]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_cou001couc01_01/colofon.htm

© 2005 dbnl

De zegepraalende min

Ter Bruiloft van den Heer Joan Couck, En Mejuffrouw Maria

Provoost,

*In den Echt Vereenigt, binnen Amsterdam, den 21 van Grasmaand,
Anno 1682.*

De min.

'T MOet alles wat'er leeft aan my zich overgeeven;
Vergeefs is 't wederstreeven;
De Bliksem van Jupijn is krachteloos voor my:
De woënde Mavors moet voor mijn gevreesde schichten,
Als zy hem treffen, zwichten,
Hoe vol van razerny.

Geen waterkolk, hoe diep, kan iemand voor my bergen:
My vlieden, is my tergen.
Geen duisternis, geen nacht
Benevelt mijn gezigt, mijn schitterende stralen,
Schoon die van Phebus daalen,
Staan steeds in volle kracht
Geen schoonheid, hoe zy ook mag weezen ingenomen
Met waan, en wufte droomen,
En slechte afkeerigheid,
Die zich niet endelijk moet laten overwinnen
Van 't heugelijke minnen,
Dat zo veel zoets bereid.
Maar wie zou 't zachte juk 't geen die my dienen draagen
Verveelen, of mishaagen:
O wat gevoelt een hert
Tot loon van zyn verdreit, zyn traanen, en zyn zuchten,
Al weelde, en al genugten,
Als 't my geöffert werd.
Een hart dat liefdeloos, zyn jeugdelyke jaaren
Gerust laat heenen vaaren
Gevoelt nooit eenig zoet:
Gevoelig zyn geeft weelde, en voor mijn vlam bezwijken,
Zyn heerelyke blijken
Van een verlicht gemoed.

MARIA kan daar van getuigenisse geeven,
 wijl, na lang tegen streeven
 Zy endeljik bevond,
 Dat liefde, hoe ramp hy haar ook scheen te weezen
 Zoo zeer niet was te vreezen
 Wijl hy meer heelt als wond.
 Laat COUCK, laat ieder die in 't minnen is ervaaren,
 Aan u oprecht verklaaren,
 Hoe ik verliefde loon
 Die, door een zuiv're vlam, in kuissche liefde blaaken,
 Wat blijdschap zulke smaaken,
 Hoe ik hun kloekheid kroon.
 Gy Juffers, die noch blijft aan bloode schaamte hangen,
 Daar ge u licht wenscht gevangen,
 Ontsla u van dat juk:
 Ziet BRUIDEGOM en BRUID, door 't wenschelijke paaren,
 In 't bloyenst hunner jaaren,
 Ten top van hun geluk.
 Ziet, ziet uw tijdgenoot, de BRUID, van liefde dronken,
 Haar BRUIDEGOM belonken
 En oordeel van haar vreugd;
 Ziet hoe daar tegen aan de BRUIDGOM, in de Roozen
 Die op haar kaaken bloezen,
 Zyn brandend oog verheugd.

Nooit strengelde Olm om Eik zo heuggelijk, zo zwierig,
 Noch Wijnrank ooit zo tierig
 Om stok, of latten heen,
 Als zy, wanneer zy door gelijke lust onsteeken,
 Niet als door kusjes spreken,
 En smelten onder een.
 Volg dan gewilliglijk, en wilt geen tijd verzuimen,
 Want liefde heeft meëluimen,
 En kan wel op zijn beurt,
 Zich van gelede hoon, in rechte toorn ontsteeken,
 Op 't allervinnigst wreken,
 Dat meenig heeft betreurt.
 Maar gy, gelieven, gaat daar u de weeldens nooden,
 't Word u door my geboden;
 Kom, voeg u na de Koets,
 Om in mijn lekkerny uw zielen te verzaden,
 En heuggelijk te baaden
 In eene Zee vol zoets.
 Verwacht van 't gunstig lot vry dochteren, en zoonen,
 Die uwe liefde kroonen,
 En u tot vreugd, en troost
 Verstrekken zullen. Wat al wenschelijke looten
 Voorzie ik reeds gesprooten
 Uit COUCK, en uit PROVOOST!

Vaar wel, vereenigt paar, en slijt gerust uw daagen,
Met onderling behaagen,
Steeds vry van huisverdriet;
Wy keeren weer te rug, o lukkigste aller menschen,
Terwijl dat gy uw wenschen,
En harten lust geniet.